

# החל מרחלת על כל העולם

## ליזיקה

היא נראית טוב, הסנטר בולט קצת יותר, בהתרסה, מטופחת כרגיל, אולי יותר, אך כשיושבים ומשוחחים מבצבץ הזעם, הרבה זעם. מדוע הכתבה, האוהרת בדרך כלל, שהודפסה כאן בשבוע שחלף, הוכתרה „אמי גסטאפו“? היכן מצאנו את הדברים? היכן הכיסי לציטטה בגוף הכתבה?

מה מצפים כולם, שתישבר? שתרכין ראש? לא היא היא תמשיך לחיות את חייה כמו לפני, היא תמשיך להתאפר ולהתלבש, ולעבוד, ואולי גם לכאוב ולככות, אך בשקט ובסתר, הרחק מעיני הציבור ומבקרי בית-המישפט. רונן שגיא, בנה, ממשיך להתמיה לפעמים



מיגדלי דויד  
בקומה השביעית

בעלה הראשון, יעקב דולגין, היה מבעלי קולנוע בריחודה. בהצגות-בכורה של סרטים שונים ניצבה לצידו, יפה, תמירה, שחומה. הכל הלך כשורה, עד שיעקב נפטר ללא-עת. זמן לא רב אחרי התאלמנותה הכירה את אלדור תאומים, תעשיין מצליח, בעל מיפעל באשרד, שמייצר מוצרים שונים, מפוספטים. השניים נישאו, והכל התנהל על מיינוחות, עד שבעלה, היצואן המצטיין, חלה ונפטר ללא-עת. לפני חצי שנה הכירה את זיגי פורת, אלמן, בעל מיפעל פאר לתנורים. כסף לא שיקף פה, שניהם אנשים אמידים ומסורדים, אך הכימיה עברה מצויין. ביחד יצאו להפלגה ארוכה על פונון אליזבת השנייה, והכל הלך חפף, חפף. צייהנסעים הבריטי, והכל הלך חפף, חפף. לפני שלושה שבועות החליטו להינשא במהירות ובמפתיע. הכרתיה של אדית ניסו

לעצור קצת, ביקשו שתחשוב שנית, שתימלך ברעתה. זיגי לא כליך מצא חן בעיניה, אך הקרקע בערה תחת רגליהם, ובחיפזון נישאו בשקט, וללא אורחים. את ידידיהם החליטו להזמין לבית אסיה לקוקטייל, אך עוד לפני כן השתבשו התוכניות, ותוך שבועיים מצאו את עצמם ברבנות שנית, כשהפעם יצאו גרושים. אדית נותרת, איפוא, בדירתה היפה, ותמשיך בוודאי לארח את ידידיה הרבים מתקופת נישואיה השניים, השביטים והמושביצים וכל היתר, ובמנה הפנוי תמשיך לעסוק ולסייע לבית התפוצות, כמו בעבר. עוד דירה גדולה ורחבת-ידיים באותו מיגדל, שבה ספוגה אשה לבדה — כמו רחל דיין, כמו חנה זמר. הכל שב למקומו, החיים חוזרים למסלולם.

## מיסתורי הקומה השביעית

מיסכנים הירושלמים, יש להם מיגדל אחד ליד בנייני-האומה, נרמה לי שזה מלון הילטון, ואולי עוד מיגדל או שניים לרפואה. הם מתים לחיות גבוה, כמו התליאביים. אך אצלם הספירות הן רוחניות, שמימיות, לא כמו המיגדלים שלנו בתליאבי — ארציים, נטועים ומעוגנים במציאות עליזה. בכל ירושלים כולה לא תמצאו שביעית של רכילות המלווה כל אחת מהקומות במיגדלים.

בטעמון, בבכחוס ובעטרה כועסים. הם לא יודעים על איזה מיגדלים אנחנו מדברים. שיטריחו את עצמם אלינו, נכבד אותם בקצת ג'ין וטוניק, ונעשה להם סיור בשטח, ליד בית המישפט, ולא הרחק מבית-חולים איכילוב, ונצביע על המיבנים המגושמים: הנה, אלה המיגדלים, ידידי הירושלמים, הגענו, אך אל תנסו להיכנס, יש שוערים בכניסה, ולירושלמים הכניסה אסורה.

ככה זה. עד לפני חודש-חודשיים העסקתי שם שפיון כמישרה מלאה. התחיל להרים ראש, פה ושם זרק אימים, תפס חשיבות, התנפח כמו נאד. תהיה בריא, אמרתי לו, תהיה בריא מותק, צא לפנסיה, אמרתי לו, צא לפנסיה, מותק. סע לירושלים, סע לירושלים. מותק, לך ותשב בטעמון, ותעשה חיים משוגעים, מותק, רק אל תראה את הפרצוף שלך בדיוגוף, מותק, כך אמרתי לו. כשאין שפיונים, יש רגליים. כיתתי את שלי עד למיגדלים, חלפתי על פני הקומות, הצמדתי אוון לדלתות, אוף, מה שהולך שם — לכתוב ספרים!

נכנסתי למיגדל יצאתי מיגדל, נכנסתי לבית מס' 46, טיפסתי במדרגות, ירדתי במעליות, עד שעצרתי. בקומה השביעית הצמדת אוון לדלת. איזה שיחות הלכו שם! הטלפון לא נח, לא נעים, מוכרחה לשמוע. זיהיתי את קול הרוברת, ואת אדית, אדית דולגין-תאומים, ולאחרונה פורת. היא מצלצלת לכל מכיירה וידידה ומתנצלת — הקוקטייל שאליו הוזמנו, לחגוג את נישואיה בבית-אסיה, ב'7 בינואר, בוטל. לא נעים, זיגי פורת והיא התגרשו.

מה? שאלתי את עצמי, מה אני שומעת? צמרמורת חלפה בגופי, ירדתי מהעקבים ורצתי במורד המדרגות, סנסציה כזאת, רק שבועיים שלווה נשואים, עוד לא הספקתי לברך אותם במזון, וכבר חלל, גרושים? מה קרה? מדוע? שאלתי, שאלתי, תשובות חפשו במקום אחר, לי עוד אין, אך הסיפור הוא בערך כזה: למי שמסתובב בעיירה המכונה תליאבי, לא צריך להציג את אדית.



ליזיקה שגיא  
שיתפוצצו!

גם את אמא. כשביקרה ביום השישי האחרון בכלא כפרייזנה, שם הוא עצור, התעקש שלא לענות על חלק משאלותיה. הוא לא ידבר נגד אנשים אחרים, הוא לא יספר כלום. חורה לה שעדיין אינו מבין את חומרת מצבו, מנסה להתנהג באלגנטיות שאינה במקומה. את הכותרת לכתבה — טוענת ליזיקה — הביא הקציין-חוקר צבי וולף, הממונה על חקירת-הרצח, כציטטה מפי בנה. רונן לא השמיע אף פעם טענה או אשמה כוזב בבית-המישפט או בעדות רשומה איוז שהיא. במישפט-זיוטא על קבילות ההודאות של רונן הפסידה ההגנה, לפי פסיקת בית-המישפט השבוע. אך אלה רק מרחים ראשונים בקרב שימשך יותר משנה. התביעה תתקל בהגנה עיקשת — ובאם עיקשת עוד יותר.

## אש וגופרית ותמרות עשן

בית-המשפט מגלה שעורכי-דינה, משה ואילנה זינגל הגישו תביעה חדשה לדיון.

המטרה הנוספת — בעלה לשעבר, דויד קרמרמן, מבעלי עץ לבד ומיפעלים רבים אחרים. על-פי הסדר גירושיהם קיבלה הגברת נתח רציני מעוגת הרכוש הגדולה, אך עתה היא רוצה בנגישה נוספת: העברת מניות מחברותיו לילדיהם המשותפים.

כל מי שמכיר את דויד יודע שהבחור סובל קשות מעלילותיה של אשתו-לשעבר. בכל פעם הוא נקרא לסייע לה, ובכל פעם, כג'נטלמן אמיתי, וכאב לילדיהם המשותפים, הוא נחלץ לעזור או לחפות על פעולותיה.

בהנחה שאם יופעל לחץ בפעם נוספת הוא ייכנע, כדי להימנע משערוריות נוספות, מכינה עתה הגברת את הסיכוב הבא בעלילותיה. להתראות, בשבוע הבא או בעוד שבועיים.



אירון קרמרמן  
עוד ועוד

פרנסה קלה מזומנת לי, כל עוד איירון קרמרמן ובן-ציון סוויסה יסתובבו בשטח. עליהם לברם כבר משכתי כמה משכורות, והשנה הבאה עלינו לטובה טומנת בחובה עוד משכורות טובות ושמנות, הלוואי עליכם, אם ימשיכו בקצב הנוכחי.

ברוך האחרון מהחיות סיפרתי לכם על צו של שופט בבית-המשפט השלום, שעל פיו חוייב סוויסה להחזיר למקומה את כל החפצים שנשל שלא-כדין ממעונה של איירון, וכן חוייבו השניים, על פי צו השופט, שלא להיפגש זה עם זה עד תום ההליכים המישפטיים. ברור? לא כליך? עונדה, הם ממשיכים להיפגש-בשאי, לא חשוב הצו.

רוצים עוד קצת מיבוקים מהחיות? יש, לא חסר. הגברת מתכננת מערכה נוספת, כבדה יותר וסוערת יותר, שאם אמנם תופעל, לא תרד מהכתרות במשך חודשים ארוכים. עיון בתיקי



בן-ציון סוויסה  
יש ויש